

[Miljøministeren]

- at fastlægge rammerne for den decentrale planlægning, således at det sikres, at de nationale synspunkter er tilstrækkelig klare og indgår med den nødvendige vægt,
- at sikre, at store projekter af betydning for landet så tidligt som muligt indarbejdes i den kommunale planlægning, så projekterne kan blive færdige til tiden, og
- at sikre, at staten har mulighed for at afgøre de sager, som går i hårdknude lokalt.

Landsplanlægningen er således en balance mellem på den ene side hensynet til de nationale interesser og på den anden side hensynet til, at de kommunale råd skal have størst mulig frihed og råderum.

Et eksempel er landsplandirektivet fra 1981 om beskyttelsen af Danmarks kyster (ferie- og fritidscirkulæret).

Baggrunden for direktivet er balancen mellem hensynet til langsigtede nationale interesser i at bevare værdifulde naturområder langs den danske kyst og mere kortsigtede interesser i en intens udbygning med sommerhuse og feriehoteller, der i en større sammenhæng ville være til skade for de værdier, turismen i fremtiden skal bygge på.

Landsplandirektivet er nu blevet alment accepteret og indarbejdet i den decentrale planlægning. Direktivet har således sikret, at danske kyster, især Vestkysten, ikke er blevet tæt bebygget med sommerhuse, hoteller og store ferieanlæg, som det kan ses mange andre steder langs Europas kyster.

Det er også en hovedopgave for landsplanlægningen at binde landet sammen, så personer, varer og information kan »bevæge sig« hurtigere og billigere mellem landsdelene.

Landsplandirektiverne om placering af hovednettet til naturgas fra 1978-1981, om olieledninger over Jylland fra 1982, om TV 2-sendemaster fra 1986 og om Storebæltsforbindelsen fra 1988 er eksempler på, hvordan landsplanlægningen har været med til at fremme det landspolitiske mål at binde landet bedre sammen.

En væsentlig del af landsplanarbejdet i 1980'erne er desuden sket i form af godkendelse af regionplanerne. Herigennem har regeringens landsplanssynspunkter dannet ramme for den videre kommunale planlægning.

I den forbindelse kan det nævnes, at Planstyrelsen i debatoplægget »Planlægningsloven –

forenkling og modernisering« rejser spørgsmålet, om den nuværende regionplangodkendelse bør erstattes af en vetoordning.

De statslige myndigheder skal efter oplægget kun gribe aktivt ind i de situationer, hvor de kommunale planforslag er i strid med statslige interesser.

Forslaget stiller nye krav til den statslige sektorkoordinering.

Nye landsplanopgaver

Folketinget behandler i øjeblikket lovforslag, hvis formål er at sikre, at skovarealet øges i Danmark.

Lands- og regionplanlægningen skal udpege de områder, hvor der ud fra en samlet interessevaretagelse skal plantes ny skov.

De kommunale råd og de lokale landbrugere spiller en aktiv rolle i denne planlægning.

En anden landsplanlægningsopgave bliver at udpege de miljøfølsomme områder, hvor der skal kunne søges EF-tilskud, f.eks. efter forordningen om forbedringer af landbrugsstrukturens effektivitet.

Yderligere opgaver for den fremtidige landsplanlægning er:

- EF's indre marked vil stille nye krav til landsplanlægningen på ferie/fritidsområdet. Landsplanlægningen skal således sikre, at der skabes attraktive feriemiljøer inde i landet, så der sikres en fornuftig økonomisk udbygning med ferie- og fritidsaktiviteter, uden at der skabes en overkapacitet, der ud fra en samfundsøkonomisk synsvinkel er uhenigtsmæssig.
- Når det indre marked er en realitet, vil nye typer virksomheder måske gerne placere sig i Danmark, men hvor? Og hvordan ændres indkøbsvanerne og dermed butiksstrukturen?
- Desuden er der nye miljøkrav på vej. Som eksempler kan nævnes det videre arbejde med Brundtlandrapportens anbefalinger og EF-direktivet om visse offentlige og private virksomheders indvirkning på miljøet (VVM-vurderingen).
- Hvordan bevarer vi de store værdier, der ligger i arbejdspladserne og boligerne på landet?